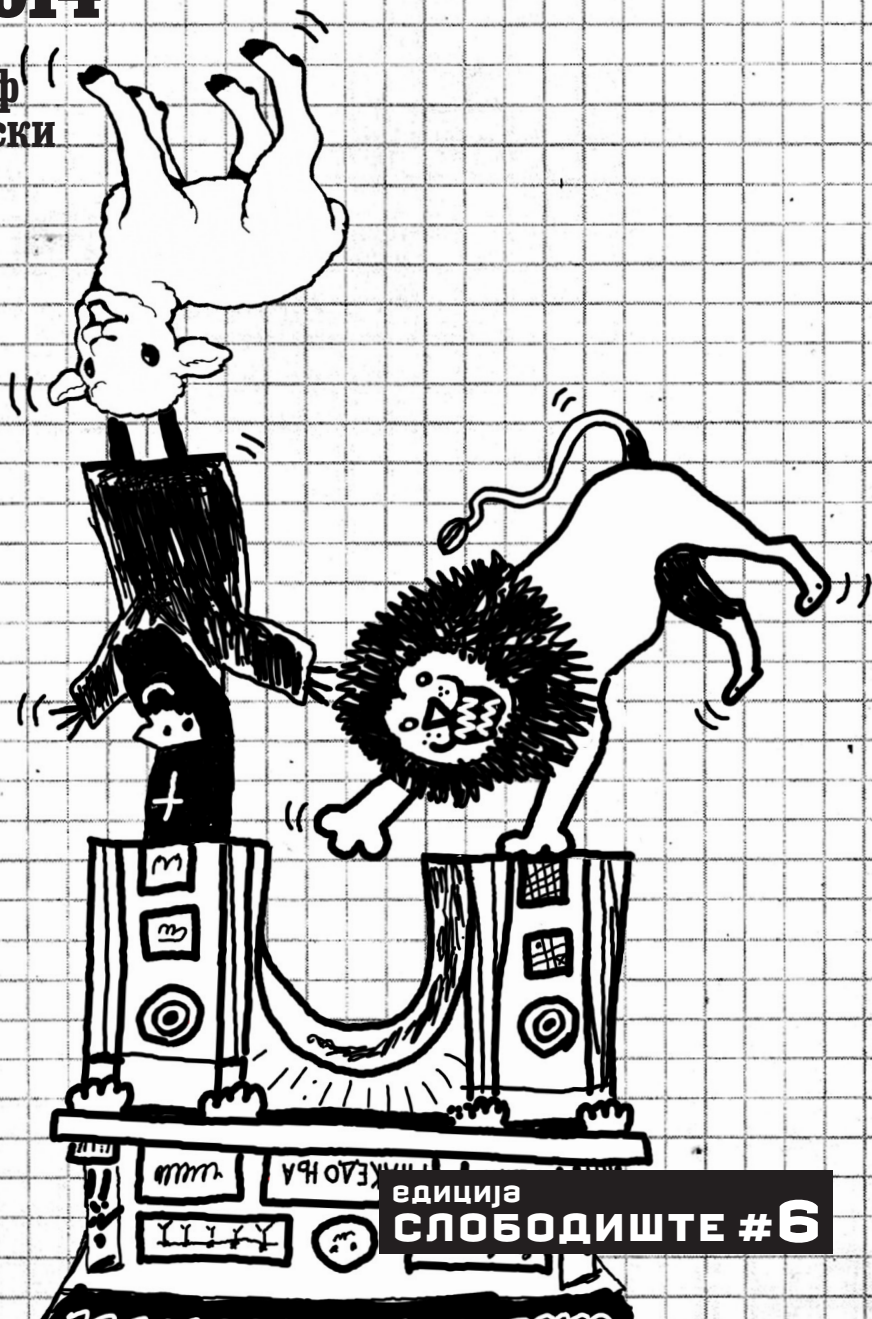

Скопски приказни од 2014

Пандалф
Вулкански

Содржина

Сон	3
Александрија	4
28 март 2009	5
Ова се вистинските зборови	6
Столбот на смртта	7
Коран	8
Халуцинација	9
Најубавиот поглед	10
Хитлер и Шпер	11
Низ катакомбите на Кале	12
Македонија вечна	13
Мајмун на вергл	14
Соросоиди во музеј	15
Лего коцки и инјекции	16

Сон

Никола Груевски еднаш имал сон. Си лежел тој спокојно на скопскиот плоштад и броел облаци. Одеднаш небото се замрачило и пред Груевски се појавил Александар Македонски. „Тргни се, ми го попречуваш сонцето“, му рекол Никола Груевски на Александар Македонски.

Друг пат Никола Груевски на плоштадот сонил црква и од црквата слушнал глас: „Несвесното да се доведе до свеста – тоа е хероизам. А свесното да се потопа во несвесното – тоа е СК 014.“

По наглото будење, целиот облеан во пот, но необично исполнет како да доживеал трансцендентално искуство, Груевски веднаш го повикал Мартин Протоѓер да ја запише мислата за (не)свесното, за на тој начин, во времето, симболички да се обележи почетокот на проектот СК 014.

Александрија

Во карабината на Музејот на ВМРО, крај запален оган, до долго во ноќта, Паско Кузман му зборувал на Никола Груевски за градителските потфати на Александар Македонски: „Тлоцртот на градот Александрија е направен според обликот на македонската воена наметка. Обиколувајќи ја локацијата Александар лично со креда ги одредувал позициите на централниот пазар и пристаништето, како и положбата на повеќето храмови посветени на египетските и грчките, пардон македонските, богови. Еднаш, некаде околу пладне, нашиот предок останал без креда, но не сакал да прекине со планирањето. Луѓето од придружбата му донеле јачменово брашно за да може да го заврши распоредот на градските сидини. Но, галебите веднаш му писнале на брашното. Лош предзнак, вознемирено помислил царот на Македонците...“

„И?! Што било понатаму?!“, нестрпливо прашувал големиот планер и архитект на Скопје, но Паско Кузман веќе ги собирал тлоцртите за СК 014, брзајќи од мугри да ја гради црквата на Кале. „Друг пат ќе ти дораскажам“, итал Паско, а премиерот, малку натажен но сепак восхитен, од карабината на Музејот на ВМРО со цврст чекор тргнувал на работа, накај Илинденска ББ.

28 март 2009

На 28 март 2009 премиерот дошол на скопскиот плоштад со арно да им укаже на архибригадирите дека грешат: „Црква на плоштад мора да има, оти ми се појави во сон!“, рекол Груевски. Но, откако во блискиот парк ги видел Мирослав Грчев (во обид да се затскрие зад човек налик на Митко Хаџи-Пуља) и Владимир Милчин (замаскиран во огромното куче Мила), Груевски сфатил колку е саат и дека овојпат не треба со арно. „Пуштај крстоносците...“, решително промрморил премиерот во воки-токито и истиот момент бабачки голема група иконоборци и крстоносци од правец на стоковната куќа се задала кон архибригадирите.

Друг пат, но исто на 28 март 2009, дошол Груевски на скопскиот плоштад со арно да им укаже на архибригадирите дека грешат: „На Кензо Танге во сон сум му забивал глогов колец! Кошмарот мора да престане!“, им рекол премиерот на насобраните студенти. Во тој момент од блискиот парк (кајшто Владимир Милчин често го мочал своето огромно куче Мила) дотрчал Зоран Ставрски и со доверлив но сигурен глас му соопштил на својот шеф и кум дека случката на плоштадот е дел од сценариото „Надеж“. Во истиот момент премиерот многу се смрачил, ја повлекол својата добронамерна понуда кон насобраните студенти (мирно да се разотидат по дома) и рекол дека овојпат не треба со арно: „Пуштај крстоносците...“

Верниот кум Зоран Ставрски истиот ден добил унапредување, а архибригадирите мала дисциплинска лекција.

Ова се вистинските зборови

Еднаш, кога во античка статуа камуфлираниот Никола Гелевски заспал пред владата чекајќи да го исплука премиерот, многу се изненадил кога над себе го здогледал лично славниот автор на СК 014!

„Цело време сакам да те прашам“, помирливо рекол Никола Груевски, „имаш ли во целава ситуација нешто лично?“

„Само себеси“, рекол Никола Гелевски и продолжил да спие пред владата, мислејќи дека сонува.

Друг пат Никола Гелевски, камуфлиран во Пандалф Вулкански, се уфрлил меѓу восочните фигури во Музејот на ВМРО, и му рекол на Никола Груевски: „Ако веќе мораме да зборуваме со други зборови – овие се вистинските!“

Сè се случило толку брзо што славниот автор на проектот СК 014 помислил дека халуцинира.

Столбот на смртта

„Знаеш на што ми личи вашиот проект Скопје 2014?“, му рекол еднаш познатиот скопски писател Влада Урошевиќ на својот колега Данило Коцевски, кога се сретнале на скопскиот плоштад. „На Столбот на смртта на Драгољуб Алексиќ!“

Тогаш Данило Коцевски си приспомнал на славниот предвоен акробат кој на скопскиот плоштад изведувал вратоломии врз специјално за таа пригода подигнуваниот столб висок осум метри. Додека Алексиќ ги правел своите восхитувачки бравури, циганскиот оркестар изведувал Штраусови валцери, а меѓу занесените гледачи оперирал славниот џебчија, Шакир Абдуловиќ.

„Само никогаш не ми се разјасни дали Алексиќ и Шакир работеа заедно?! Што мислиш ти, Данило?!“, прашувал Урошевиќ, а Коцевски уште долго, натажен, останувал на плоштадот, како во својот ум да ја гледа одамна исчезнатата циркуска атракција.

Коран

„Знаеш ли ти, Данило, дека во Коранот е запишано дека сите градови на светот ќе бидат срушени, а граѓаните ќе бидат претворени во мајмуни?“, го прашувал писателот Ким Мехмети својот колега Данило Коцевски.

„Сум слушал за таква работа“, претпазливо одговарал градскиот хроничар.

„Значи, на Скопје преродбенички работите според Коранот!“, се подбивал Ким Мехмети, а Данило Коцевски брзо трчал кај Паско Кузман, да се пожали на уште еден – додуша двосмислен – исламистички атак врз епохалниот рисјански проект СК 014.

Друг пат Данило Коцевски му рекол на познатиот писател Ким Мехмети: „Знам каде се остатоците и камењата од градбата на Бурмали џамијата, но не кажувам“. Ким Мехмети многу се изнервирал и рекол: „Знаеш ли ти, ситен апологету на микроскопскиот провинциски фараон, дека од Скопје уште не е тргната клетвата на Исмаил Хаки паша, никогаш трговијата да не процвета во шугавиов град?!“

Данило Коцевски многу се тревожел од радикалниот Ким Мехмети, та брзо заминувал кај лековитиот извор Медах баба, во старата чаршија, да пивне малку од ајазмото и да се смири.

Халуцинација

Еднаш сликарот Ацо Станковски седел пред кафеаната Пелистер и гледал како пред него, на центарот на плоштадот, еректира македонскиот идентитет.

Кога ги ставил очилата одеднаш на врвот на фонтанскиот столб се појавил Никола Груевски со подигнат среден прст.

Сликарот ги извадил очилата и Груевски исчезнал.

Сликарот одново ги ставил очилата и одново на врвот од столбот се појавила цуцестата но мошне јасно видлива фигура со подигнатиот среден прст.

„Ова треба да се наслика, како невидливото е поприсутно од видливото“, помислил психоделичниот скопски сликар и побрзал најновава паранормална случка да му ја раскаже на Коки Јанев.

Најубавиот поглед

Граѓаните на Скопје, по урнекот на граѓаните на Варшава згрозени од сталинистичката Палата на културата, си имале разработен виц:

–Од каде се пружа најубавиот поглед на Скопје?

–Од врвот на споменикот на Александар Македонски.

–Како така?!

–Па, тоа е единствената точка од којашто не се гледа споменикот на Александар Македонски.

Кога го слушнал вицов, авторот на епохалниот проект СК 014 решил да го гради панорамското тркало.

Хитлер и Шпер

Архитектите Минас Бакалчев и Митко Хаџи-Пуља на студентите им прожектирале интересен документарен филм од 1934 година, каде се сретнуваат славниот архитект Алберт Шпер и неговиот политички ментор, Адолф Хитлер. Филмот ги покажува Шпер и Хитлер како најпрво доаѓаат на градилиште. Прво зборува Шпер, го објаснува проектот. Потоа на ред доаѓа Хитлер. Ги става очилата, ги зема блокот и моливот. Ставајќи го блокот на колено, почнува да скицира. Шпер, со спуштени раце, го гледа учителот. „Така ова се прави, Шпер“, вели фирерот и му го предава блокот на архитектот. Во тој момент на Хаџи-Пуља му се слошило и нагло си заминал, така што Бакалчев сам морал да им објаснува на студентите колку потенцијално е опасна врската помеѓу политиката и архитектурата.

Низ катакомбите на Кале

Кога во својата резиденција на Кале, веднаш до прочуената Американска амбасада, архиепископот Стефан седел со својот верен придружник Паско Кузман, не можел а да не се пожали на страшниот факт: во Скопје има 113 џамии и само 112 цркви. „Црквата на плоштадот ми ја срушија неверници, а црквата на Кале иноверците! Каде да го барам спасот!?!“, снемоштено запомогал господин господин Стефан, а Паско Кузман во тие моменти, не можејќи да ги издржи очајничките лелеци на првиот владика, заминувал, преку винарскиот подрум на резиденцијата, кон најдлабоките катакомби на Калето. „Длабочината на оваа света земја нека ме изеде ако на пастирот и дедото лично со нокти не им ја откопам стоитринаесеттата црква!“, гордо ветувал Паско, на што дедо Стефан ги затварал винските подрумски порти и му велел на верниот Паско да проба да го најде излезот од скопскиот лавиринт или низ подрумите на Американската амбасада или низ, господ да чува, Француските гробишта.

Велат дека преродбеничката страст на маркантниот археолог се очеличила токму со дисциплинските мерки на архиепископот.

Македонија вечна

Никола Груевски, Елизабета Канчевска-Милевска и Мартин Протоѓер отишле на снимање на рекламниот спот „Македонија вечна“ на Милчо Манчевски. „Кај си бе, ММ!“, неформално премиерот го поздравил славниот режисер, кој истиот момент го напуштил снимањето. „Што му стана на Милчота наш?!“, збунето прашал Мартин Протоѓер. Мистеријата ја разјаснила министерката која објаснила дека Џон Кенеди својата љубовница Мерлин Монро ја викал ММ. „Ммммм“, рекол Мартин Протоѓер, сите се насмеале и му го простиле гафот на Милчо Манчевски.

Друг пат на снимањето на филмот „Коски“ пак дошол Груевски. „Кај си бе, ММ!“, љубезно рекол премиерот, но режисерот овојпат останал прибран. „Сношти гледав еден филм, Големиот Комбо. И многу ми се допадна една реченица што ја кажува шефот на мафијата: Првиот е на прво место, вториот е никој и ништо“, рекол Груевски и се насмеал.

Милчо Манчевски тој ден бил посебно толерантен (Марина Костова баш му соопштила дека дента слават голем јубилеј: 14 години од снимањето на Пред Дождот), та воопшто не се изнервирал од закачките на својот покровител; но не му останал должен: „Во мојот, пак, омилен филм од истиот период, Малтешкиот сокол, има ваква реченица: Колку е полош газдата толку се поголеми шапшалите околу него.“

После тие зборови двајцата угледни македонски мажи значајно се погледнале, за момент вжарувајќи го влажниот скопски воздух помеѓу нивните очи, а потоа се гушнале.

Мајмун на вергл

„Онака како што на Тосканини му звучи мајмун на вергл, така на нормален човек му изгледаат вашите скулптури“, му рекол познатиот уметник Ѓоле Јовановиќ на Коки Јанев. „Хачутурјан во фабрика за трактори“, додал Владимир Лукаш, член на уметничката група „Свирачиња“. „Вие тоа го нарекувате виолински концерт. Јас тоа би го нарекол раштиман вентилатор“, завршил со обраќањето третиот член на групата Свирачиња, Љубиша Камењаров, навредено го фрлил длетото и отишол одново да работи со Томе Серафимовски, доста више се заебаав со глупите лавови.

„Вашите зборови би расплакале и коза одгледана на бодлива жица“, им возвратил Коки Јанев (додуша, под јако влијание на Ацо Станковски) на тројцата арогантни Свирачиња. „Вашите зборови ќе го издепримираа дури и насмеаното магаре, толку да прогуга потажно од осамена гулабица.“

Соросоиди во музеј

Членовите на групата ГЕМ го прашале еднаш премиерот колку му чини бронзата за спомениците. Груевски рекол: „Сто евра по кило“. Гемашите грубо возвратиле: „Нам овде ни смрди на сто кила за евро, ко лажен парфем.“ Тогаш Груевски толку се изнервирал што Коки Јанев и Мацко Камиловски едвај го спречиле премиерот шестте соросоиди да ги балсамира на лице место за својот музеј на восочни фигури. „Како бе, шефе, соросоиди у вмовски музеј?!“ бил круцијалниот аргумент на Ацо Станковски, со кој биле поштедени кожата на арогантните членови на групата ГЕМ.

Лего коцки и инјекции

Кога бил мал Никола Груевски обожавал да гради со лего коцки и да дава инјекции. Дури ни блиските братучеди Мијалкови не знаеле дали малиот Груевски повеќе сака да гради или да дава инјекции. Дилемата ја разрешил чичкото Михајло Маневски кога рекол: „Малиот Грујо не е роден ниту за лего коцки ниту за инјекции, туку да му донесе идентитет на својот народ“.

Извор: Пандалф Вулкански,
СКОПСКИ ПРИКАЗНИ ОД 2014, Темплум 2011

Издавач: „Граѓаните за Македонија“
(Протестен камп „Слободиште“)

Уредник: П. Вулкански

Слики: Свирачиња
Скопје, јуни 2015

